

Lovens Bestemmelser at indvende. Der er derimod en Egenkab ved de i Lovens § 12 b forefrevne høieste og laveste Sætser for Forsørgelsen i hver Afdeling, som vistnok har givet hele Invaliddelingen i Invalidafdelinger en større Indflydelse, end enten de nysanførte Hensyn kræve, eller den fulde Opnaaelse af Lovens i § 14 faa klart udtalte Hensigt tilstedes, den Egenkab nemlig, at det mindste Beløb i hver Afdeling er større end det høieste Beløb i den følgende. Mod denne Begrænsning af Lovens Sætser for 2den og 3die Afdeling kan der formeentlig gjøres begrundet Indvending. I mange Tilfælde kan det være tvivlsomt, om en Begrebsbestadigelse bør henføres til 2den eller til 3die Afdeling, og om end Loven maa gjøre det nødvendigt, at en saadan under Overveieisen tilstedevarende Tvivl bringes til endelig Afgjørelse, vil det dog saavel i saadanne Tilfælde som i mange andre, hvor nogen egentlig Tvivl slet ikke har fundet Sted, nødvendigviis stee, at Bestadigelser, der maae henføres til forskjellige Afdelinger, dog staae hinanden overordentlig nær, medens de andre Omstændigheder, der ifølge § 14 skulle medvirke paa Forsørgelsens Størrelse, kunne være meget forskellige. Saaledes som Loven er, ville slige Hensyn imidlertid ikke kunne faae tilstrækkelig Indflydelse; thi, i hvor høi Grad disse Omstændigheder end kunne tale for en Forhøielse af den under 3die Afdeling henhørende Forsørgelse og for en Formindskelse af den under 2den Afdeling henhørende, maa den førstnævnte dog altid blive mindre end den sidstnævnte, fordi Minimum for 2den Afdeling er større end Maximum for 3die Afdeling. I slige Tilfælde, hvor altsaa Forskjellen i Forsørgelsernes Størrelse, trods den store Forskjellighed i de andre Forhold, aldeles ubelukkende kommer til at beroe paa den, som forudsat, meget ringe Forskjel imellem Begrebsbestadigelserne i og for sig betragtede, ville altsaa de i § 12 b indeholdte Sætser bevirke, at Bestemmelserne i § 14, der netop indeholde Hovedprinciperne for Invalidforsørgelsen, staae som døde Bogstaver. Man maa derfor ansee det for nødvendigt, at Minimum for 2den Afdeling og Maximum for 3die Afdeling bringes i et saadant indbyrdes For-

hold, at det, naar Omstændigheder som de nysanførte kræve det, bliver muligt at tillægge en Invalid i 3die Afdeling en noget større Forsørgelse end en Invalid i 2den Afdeling.

Bestaffenheden af de Bestadigelser, der henføres til 1ste Afdeling, og den væsentlige Forskjel mellem disse og dem, der henføres til 2den Afdeling, gjør formeentlig en saadan Krydsning af Sætserne som den nysomtalt ufornøden her; men den Afstand, som nu er mellem Minimum for 1ste og Maximum for 2den Afdeling, synes for stor, og den er derfor her foreslaaet forringet.

Som det vil fremgaae af Lovforslaget, er Udvæieelsen af Spillerummet i Afdelingerne tænkt tilveiebragt ved samtidig at forhøie Maximum og nedsætte Minimum, saaledes at Gjennemsnitsbeløbet for hver Afdeling bliver uforandret, som det nu er; thi nogen Forhøielse af Invalidforsørgelsen som saadan har man ikke troet at kunne bringe i Forslag i Betragtning af den Forhøielse af de ved Loven af 9de April 1851 fastsatte Beløb, som allerede har fundet Sted ved Loven af 24de Februar 1858 § 1.

Dette gjælder dog kun om Krigsinvaliderne; thi for Fredsinvaliderne har man troet at maatte foreslaae vel ikke en Forhøielse af de allerede tilstaaede Forsørgelser, men en Forhøielse af de for tiden lovbestedte Sætser ved fremtidige Bevillinger. At Lovens § 10 udtaler, at Invaliden, naar Begrebsbestadigelsen eller Svagheden er paadraget i Krig, i forøget Grad har Krav paa Statens særdeles Forsørg, kan man i Principet ganske tiltræde, ogsaa med Hensyn til den praktiske Følge af denne Udtalelse, at Krigsinvalidens Forsørgelse under iøvrigt lige Forhold bliver større end Fredsinvalidens. Ved Gjennemførelsen heraf i Fastfattelsen af de paagjældende Forsørgelsesbeløb møder dog den Vanskelighed, at Krigsinvalidernes Forsørgelsesbeløb i Loven af 9de April 1851 ere fastsatte under Hensyn til, hvad en Mand af Almuen under de forudsatte Forhold antages at behøve, og at den ved Loven af 24de Februar 1858 bevilgede Forhøielse paa ingen Maade er begrundet ved Anvendelse af en anden Maalestof for Forsørgelsesbeløbene, men kun ved en Er-